

Выходить из Львова по Вторнику, Четвергу и Субботу (крѣмъ русскихъ святыхъ) о 4-ой год. по полн. Литер. додатокъ «Библиотека найзнам. повѣстей» выходитъ по 2 печат. аркушъ каждый 15-го и послѣдняго дня каждого мѣсяца.

Редакция, администрация и типография въ Ч. 44 улицы Галицка.

Всѣ явки, посылки и рекламации вложить переослать подъ адресомъ: редакция и администрация «Дѣла» Ч. 44 ул. Галицка.

Рукописи не возвращаются только напередке зачетной.

Подписное число стоитъ 12 кр. а. в.

Оглашенія принимаются по цѣнѣ 6 кр. а. в. бѣтъ односторонки печатной.

Рекламации неоплаченной вѣдѣтъ отъ порта.

Предплату вложить переослать франко (наилучше почтовымъ переводомъ) до: Администрація часописки «Дѣло» ул. Галицка Ч. 44.

Предплату на «Дѣла» для Австріи:

на цѣлый рокъ	12 р.
на полъ року	6 р.
на четверть року	3 р.

для Россіи:

на цѣлый рокъ	12 р.
на полъ року	6 р.
на четверть року	3 р.

съ доп. «Библиотека»: съ доп. «Библиотека»:

на цѣлый рокъ	16 р.
на полъ року	8 р.
на четверть року	4 р.

на сумму додатокъ:

на цѣлый рокъ	5 р.
на полъ року	2-50
на четверть року	1-25

Для Восточной, средн. Россіи:

на цѣлый рокъ	15 р.
на полъ року	7-50
на четверть року	3-75

съ доп. «Библиотека»: на сумму додатокъ:

на цѣлый рокъ	19 р.
на полъ року	6 р.

Просимо о швидке ѳтновленне предплати на «Дѣло» и «Библиотеку найзнаменитѣйшихъ повѣстей» на р. 1885 и о присылку залеглостей за рокъ 1884.

Перемысли якъ найскорше спенсіонувати! Народный Дѣмъ ѳтобразилъ, бо цѣсарь дарувавъ его Русинамъ мѣста Львова, а не фракції москалѣвской! (Магистратъ мѣста Львова справдѣ працює теперь надъ выточеньемъ процесу о «Дѣмъ Народный»).

Вже тѣи наведеніи факты, — а не велии мы ихъ всѣхъ, — вказують на тоє, що тяжкихъ ворогѣвъ маємо дуже багато. Супротивъ того треба намъ передовѣсьмъ не тратити рѣвноваги, а дальше консолидуватися, бо — скажемо словами нашего поэта — «время люте». Треба намъ однодушно ствати въ оборонѣ нашихъ патриѳтѣвъ, котри солює въ оцѣ польскимъ шовинистамъ, и нашихъ всенародныхъ институтѣвъ, треба, що-бъ вороги нашѣ зъ каждой руской груди почувли одинъ грѣмкій голосъ «руки прочь!» — голосъ, котрый заглушивъ-бы ихъ, поваливъ на землю и разъ на все ѳтнявъ имъ зухвалу смѣлость «диктувати» въ дѣлахъ руского народа и руской церкви.

До осягненя той цѣли наказали намъ стремѣти нашѣ всенародныи вѣча, наказує намъ здоровый резумъ политичный и наша руска совѣсть. И треба признати, що загаль интеллигенція нашой добре понявъ единоспавенность той простой дороги, ступає по нѣй смѣло та самоувѣрено и добре зачуває и ѳтрѣжняє каждый диссонансъ, що доходитъ до неи зъ крутыхъ мандѣвѣвъ, котрыми ходять особлякомъ политичный ѳтчаидухи. До чистого дѣла потрібно чистыхъ средствъ. Де видко нечистыи средства, тамъ трудно вѣрити, що цѣль мае бути чиста.

Захитався бувъ рускій банкъ. Очевидно було се загальне народне нещастье, зваживши на тоє, хто бувъ-бы стративъ на упадку того банку. Треба було взятисъ до ратованя. И всѣ Русины львовскій однодушно взялися, завязавши комитетъ сапаційный. Въ томъ комитетѣ каждый робивъ, що мѣгъ, не пытаючи, хто причиною нещастя, бо не пора на тоє. Комитетъ скликавъ вѣрителѣвъ, предложивъ имъ дати банкови мораторію. Банкъ ѳтже мавъ можливість старатисъ о санацію — и, якъ увѣряє, постарався. Ходило-бы лишь ще о то, щобы банкъ для своего власного добра додержавъ условій угоды съ вѣрителями, пояснивъ имъ свой нынѣшний станъ финансовый, въ загалѣ подавъ якійсь цифры, бо само «добре слово» въ дѣлахъ грошевыхъ не мае ваги. На томъ вповнѣ нейтральномъ становищи муситъ стати нынѣ каждый доброй волѣ чолѣвѣкъ, а не пора бавитисъ въ рекриминацію, дячого банкъ бувъ захитався. Тымчасомъ знаходяться люде, що конче хотятъ каламутной воды на Руси — и безъ сорому за лиця, безъ угрызена совѣсти важуютъ голосити печатно: «банкъ хотѣли завалити *народовцѣ*!» То — неправда! То — безгранична невдячность за помѣчь и прислугу, яку «народовцѣ» львовскій зробили для захитаного банку. Причина захитаня банку была иша, — о пѣи всѣ знаютъ. Клевета на «народовцѣвъ» може выкликати у каждого чолѣвѣка свѣдущого дѣла лишь одно — велике обуренье.

Дѣло асекурації церковей есть нынѣ дуже важнымъ дѣломъ. Духовенство наше мае выборъ ѳверть и выбирає послѣа користи для вдовичо-сирѣтского фонду. Мѣжь конкурентами есть товариство Краковске и «Ацієнда». Сама конкуренція польского Товариства побѣчь жидѣвской «Ацієнды» вже послужила деякимъ органамъ до клеветъ на — *народовцѣвъ*. Якъ коли-бъ «народовцѣвъ» могли закатати польскому Товариству вносити ѳверту або якъ коли-бъ чи то въ якѣи часописи, чи въ загалѣ де-небудь припоручали его духовенству! Тая клевета муситъ также у каждого здоровомыслячого чолѣвѣка выкликати лишь одно — велике обуренье.

Померъ пок. Адольфъ Нарольскій, чолѣвѣкъ за жита безъ плямы. Завѣщаня — якъ пѣзвѣйше сконстатовано — не лишивъ нѣя-

кого, бо умеръ нагло и при смерти нѣкого ири пѣмъ не було. Братъ ще съ однимъ товаришемъ (люде стоячѣ зъ-далека ѳтъ всѣхъ партій) похоронили его безъ священника. Мимо того, що органы «народовцѣвъ» осудили и напѣтнували той поступокъ безъ пощады, мимо того другѣ органы все не перестаютъ той похоронѣ приписувати «народовцѣмъ» записувати ихъ въ ряды нигилистѣвъ, атеистѣвъ и т. д. Така клевета муситъ каждого хочъ трѣхи совѣстного чолѣвѣка — крайно обурити.

Теперь мы пытаємо: Сиі вопо такъ несовѣстно торгуєся мѣвнѣемъ публичнымъ, пѣднимаяся брата противъ брата? Дятого, що якъ на передѣ показано, Галицка Русь имено нынѣ потребує рѣвноваги и консолидації супротивъ тяжкихъ ворогѣвъ своихъ?

«Время люте!» — ще разъ повторяємо. «Имѣй уши слышати, да слышитъ».

Станиславѣске епископство и Поляки.

На нашихъ очахъ довершався фактъ, котрый въ ровую нашой церкви и нашого народа безъ сумнѣву муситъ мати дуже важныи наслѣдки. Говоримо ту о вѣдѣно въ дѣло давного бажаня Галицкихъ Русинѣвъ, о основаню третого епископства въ Галичинѣ. Що Русины въ давна его домагалися, се рѣчь вѣсѣмъ природна; важность его для ровую нашой церкви порозумѣвъ каждый, хто знає еи характеръ и установы. Ажь черезъ установленне третого епископства набирає галицко-руска митрополія, ѳтновлена австрійскими монархами, властивого, актуального значеня. Тожъ послѣа установѣ нашой церкви головне значенне митрополита лежать въ томъ, що ѳнъ може скликати соборъ провинціальныйый. А соборъ провинціальныйый може бути скликаныи только тамъ, де засѣдають шо найменше три епископы, т. е. крѣмъ митрополита еще два. Правда, при самѣмъ конституюваню галицкой митрополіи рефлектовано на те, што ако третей въ евентуальномъ соборѣ уніатско-рускомъ вѣсьде рускій епископъ прашѣвскій. Але надѣтъ тѣи швидко якось ровѣлился, а коли въ Австрійи введено дуализмъ и въ наслѣдокъ того прашѣвске руске епископство пѣдвернено пѣдъ зверхность католицкого епископа въ Остригомѣ (Грацѣ), то въ наслѣдокъ того галицко-руска митрополія сталась справдѣ только титулярнымъ достоинствомъ.

А мѣжь тымъ дѣла нашой церкви, котра до р. 1848 ледви шо только починала будитисъ въ довѣткового сну, въ другѣй половинѣ столѣтъ почали ровиватисъ чимъ разъ живѣйше, почали компликуватисъ рѣжными непредвидженными обставинами и волывами, и все те чимъ разъ голосянѣше доминалося обновы, одноцѣлои ре-организація, котра натхнула-бы ново-будженей силы новою свѣдомостею и новымъ духомъ. Рускій провинціальныйый синодъ для выясненя самыхъ основъ уніа съ Римомъ, для высвѣтленя и утверждѣня многихъ насѣвшихъ уже пытанъ обрядовыхъ и церковно-административныхъ ставя шо найменше ѳтъ 20-ти лѣтъ такую конечностею, котру почували вѣсь живо заинтересованыи дѣлами церкви нашой. А прецѣ всѣ почували ясно, шо поки галицко-руска уніаты не будутъ мати третого епископства, потя и о синодѣ церковно-національномъ у насъ мовы бути не може.

Найвчаснѣйше и найживѣйше почувъ се незабутной памяти Гр. Яхимовичъ, тогда ще епископъ перемѣскій а пѣзвѣйшій митрополитъ. Ще въ роцѣ 1850 д. 18 марта внесено за его инициативою просѣбу до трону, пѣдписану тогдашнымъ митрополитомъ Левичкимъ и также обома гр. к. капитулами о основанне третого гр. к. епископства въ Станиславѣвъ. Зѣ вглядю на вѣрадетъ Русинѣвъ, завялену пѣдчасѣ бурляного 1848 р. и зѣ вглядю на особистѣа заслуги самого головного петента, заравъ таки д. 8 мая 1850 вышло цѣсарске постановленне о утвореню въ Станиславѣвъ нового

руского епископства, котрого епархія мала повстати черезъ ѳтлаученне ѳтъ уніатской архидієцѣвии львовской давныхъ округѣвъ Станиславѣвского, Чортковского та Коломыйского и цѣлои Буковины. Ще въ томъ самѣмъ роцѣ вгодився и Римъ на ерекцію нового уніатского епископства. Розумѣвся, шо все то було только принципіальныйе признанне потребности, але ѳтъ такои признаня до дѣйственного переведеня було ще дуже далеко. И справдѣ, ѳтъ того першого признаня минуло одинадцать лѣтъ, пѣдчасѣ котрыхъ справа тая мовѣ у воду канула, хочъ признанне въ р. 1850 не вѣстало забыте. Бо, коли въ Австрійи настала конститудія, то статутъ краевый въ д. 26 лютого 1861 р. вызначивъ мѣжь иншими крѣсло въ соймѣ также епископови станиславѣвскому, хочъ анѣ епархія, анѣ епископа ще не було. Въ заступствѣ ва него поклоняно до сойма львовского епископа-суфрагана. И вновь послѣа того замовкли слухи о станиславѣвскомъ епископствѣ, а коли д. 19 грудня 1876 р. посолъ о. Заклянскій въ вѣденской радѣ державной вѣвѣсь интерпеляцію до министра вѣроисповѣданя, дячого цѣсарска постановоа въ р. 1850 доса не вѣстала выконана и чи правительство думає скоро еи выконати, — тогдѣшний министръ просвѣты и вѣроисповѣданя Штремаєръ ѳтповѣвъ д. 7 лютого 1877 р., шо постановоа тая не вѣстала доса выконана зѣ вглядю на некористный станъ финансовѣ державныхъ и шо навѣтъ на будуще не можна о еи выконаню говорити, хіба шо самѣ власти церковныи постарались-бы о фонды для вывѣнованя нового епископства безъ ѳбтяжуваня скарбу державного. Очевидна рѣчь, шо ѳтповѣдъ та була въ станѣ ѳтобразити Русинамъ вѣську надѣю на сповненне одного зѣ необходимыхъ домаганъ ихъ церковного жита. Не диво ватымъ, шо доперва така категорична ѳтмова дала живо почувти Русинамъ потребу нового епископства, тымъ бѣльше, шо справы церковныи, вымагаючи синодального полагодженя, не только не вмешались, але-противно, нагромаджувались и чимъ разъ бѣльше компликувались. И почались ѳтъ того часу далеко частѣйшій и горячѣйшій домагана о третѣ епископство въ стороны Русинѣвъ. Майже кожда руска депутація до трону и правительства не ѳбійшлася и безъ повтореня одной той просѣбы, котра то въ кѣнци съ початкомъ сего року высказана вѣстала депутацію, высланую вагаломъ нашего духовенства въ звѣстной справѣ дѣтационной.

И ѳтъ назавъ выплыла та справа на верхъ и то въ такій спѣсѣбѣ, шо въ протягу одного року вѣстала остаточно полагоджена. Правительство внесло до рады державной проектъ, жадаючи додаткового кредиту на основанне станиславѣвского епископства, а вчинило се по переведеню и уквѣченю пертрактації съ Римомъ шо до номинації епископа. И коли вже бѣзмѣрно цѣкавыи есть той поспѣхъ, съ якимъ въ протягу одного року на ново пѣднимався и до кѣнца доводиться справа, котрой не довершено въ попередныхъ 33 лѣтахъ, то не менше цѣкавыи факты выявляє намъ елѣборатъ министерства, мотивуючий жаданне кредиту на ту цѣль. Въ томъ елѣборатѣ говориться, шо «въ наслѣдокъ постановы цѣсарской въ д. 29 сѣчня 1884 р. пѣдвато на ново и переведено до кѣнца переговоры съ курією римскою, котра передъ тымъ въ р. 1878 вѣсѣмъ были перервалыся.» Дѣвъ цѣкавыи рѣчы ѳткрыває намъ се министеріальне речѣньє. По перше, шо инициатива до такъ скорого полагодженя сѣи справы вышла ѳтъ самого цѣсаря, а по другѣ, шо въ р. 1877, коли министръ Штремаєръ ѳтповѣдавъ на интерпеляцію о. Заклянского, пертрактація съ Римомъ ще не были ванеханы, то значить, шо справа основаня станиславѣвского епископства стояла тогда вѣсѣмъ ще не такъ, якъ се представлявъ министръ. Яке було властиве значенне, яка цѣль ѳтмовной и недокладной ѳтповѣди п. Штремаєра, сего не знаємо; то только певне, шо ѳт-

Вѣсти зъ Аепархіи Львовской.

Въ пропозицію на парохію Барышъ дек. бучацкаго пріяты оо.:

Введенный яко заведателъ Сернокъ середныхъ о. Теофиль Петровскій.

Декретъ уменьшенъ отъ испыта конкурсового получивъ о. Яковъ Рожка кап. въ Микитинцахъ.

На капелянію Гумецкъ дек. щирецкаго пріяты додатково о. Іоанъ Калвинскій и щирецкій деканъ получивъ порученіе завѣдомити о сѣмъ колатора гумецкаго.

Декретъ на приватного сотрудника получивъ о. Стефанъ Чолганъ до Падикъ дек. Коломыйскаго.

Вѣсти зъ Епархіи Перемыской.

Отзакны крылошанскій получили оо. 1) Алексаидеръ Желеховскій, деканъ бѣрчанскій, парохъ въ Дубої;

Духовнаго посольства получили оо. 1) Стефанъ Сапрунъ завѣдательство парохіи Корчминъ, дек. бѣлжого;

Именованъ. Оо. Левъ Воляньскій, префектъ тутешнаго епарх. сѣмненца и Іоанъ Кобрынъ, першій сотрудникъ катедральный именованъ помощными референтами епископской консисторіи для перегляду метрикъ.

Въ сѣмъ пресвитеріальнай для рукополаганія въ ерѣ пріяты слѣдующі кандидаты: 1) Репецкій Теодоръ, 2) Яворскій Александръ, 3) Мышковскій Титъ, 4) Коштыньскій Корн. и 5) Кочиркевичъ.

Резигнація. О. Раббій Францъ, завѣдатель капел. въ Сырныи а получившій сотрудничество въ Самборѣ, зрезигнувавъ зъ сотрудничества а лишився при завѣдательствѣ.

Каноничну институцію па парохію Гнѣбница получивъ о. Анаголій Вархолякъ зъ Мяговои, а на парохію Лѣоки, дек. варяжского, о. Юліанъ Мальчинскій, тамошній завѣдатель.

ПОСМЕРТНІИ ВѢСТИ.

Иванъ Островскій, мѣщанинъ зъ Черновець, щирый патриотъ рускій, упокоився въ Гадикфальвѣ. Вѣчна ему память!

НАУКА, ШТУКА И ЛИТЕРАТУРА.

«Руской библиотекы» нова серія, томъ першій. Творы Володимира Навроцкаго, выданье посмертне съ портретомъ и житейскимъ. Заходомъ «Этнографично-статистичнаго Кружка».

сего тому творѣтъ Навроцкаго есть прекрасна и основна биографія Навроцкаго, хочъ и поданъ въ ней только факты зъ его личнаго жита, а факты зъ его жита публичнаго авторъ (Остапъ Терлепкій) записавъ до побѣйшаго, обширнѣйшаго оброблена. Другій томъ, котрый мѣстити буде найважнѣйшій (экономичный и политичный) працѣ Навроцкаго, а также его листы (зъ вынатыкомъ, уступѣомъ о справахъ ролдинныхъ и приватныхъ), оббѣме около 30 аркушѣвъ печати; при нѣмъ помѣщенъ буде и портретъ писателя. Печатанье другого тому зачнеся заразы, якъ скоро только зъ розпродажы першого тому выплунуть фонды, потрібныи на покрытие коштѣвъ другого тому. М.

Подяка.

Немогучи въ иншій способъ выразити щирую подяку за дѣланье добродѣйство, окладаемо сѣмъ еи прилюдно Высокоповажаному П. Адамови Дрови Кришталовичеви, ц. к. повѣтовому лѣкареви въ Долинѣ, за успѣшныи и безынтересовныи вылѣченье нашего маленькаго сына, котрый будучи зложенъ тяжко недугомъ черезъ 13 мѣсяцѣвъ — бувъ узаный вже яко «невѣлѣчимый»; днесъ же за ласкою Божою и свѣтлою порадою Дра Кришталовича тѣшатся повнѣмъ здоровьемъ. Прійми про то Вседостойнѣйшій Мужу и Добродѣю людскости тыхъ кѣлька слѣвъ щирои подяки отъ вдячныхъ Тобѣ родичѣвъ

Льва и Александры Гриневичѣвъ, въ Гозбѣвъ, повѣта Долинскаго.

Съ сѣмъ числомъ розсылаея додатокъ «Славин».

Курсъ львовскій зъ дня 29 л. грудня 1884.

Table with columns: платятъ, жадають, австр. валютою, р. кр., п. кр.

Аптика РУКЕРА во Львовѣ

1009 (130-?) поручае Росу красоты и всякій косметики и пащѣвъ якъ черезъ мене, такъ и черезъ иншій фирмы оповѣщуваній.

(Надѣслане).

Девятый томъ Брокгава «Conversations-Lexikon» въ 13 зовсѣмъ переробленомъ и иллюстраціями и картами заосмотреномъ выданю скѣдичився недавно съ 135 зоштомъ, доходить ажъ до слова Kades и мѣститъ въ собѣ въ заглавіи 6486 артикулѣвъ, 4000 болѣе якъ мѣстивъ сей томъ въ поперѣднѣшномъ выданю Се значне побольшеные артикулѣвъ вышло въ користь всякихъ наукъ особливо зъ наукъ природныхъ, медицины, технологии и механики на користь отже такихъ наукъ котры въ нашихъ часахъ найзначнѣйшій поступи поробили.

Власнымъ накладомъ автора выйшовъ у Вѣдни VI., Bagnabitengasse Nr. 7. QUADRILLE NOBLESSE скомпоиованный ЕД. РАЙЗИНГЕРОМЪ бывшимъ танцеромъ въ ц. к. оперѣ придворной Съ 69 рисунками. Цѣна 70 кр.

Магазинъ Ф. КНАУЕРА и Сына подѣвъ «Золотымъ Львомъ»

пайльншою Бибулкою на Папиросы LE HOUBLON

Учитель для школъ нормальныхъ

Всѣхъ наукъ лѣкарскихъ Дрѣ Щастный Сельскій

Якъ заводити Правды на ладъ закомарскомъ Правды?

ПЕРША ФАБРИКА МЕДѢВНИКѢВЪ И СУХАРИКѢВЪ Л. ЧИНЬСКОГО

Брошюра Корнила Н. Устіяновича М. В. РАЕВСКІИ И РОССІЙСКІИ ПАНСЛАВИЗМЪ

ОБЩЕ РОЛЬНО-КРЕДИТОВЕ ЗАВЕДЕНЬЕ для Галичины и Буковины